

ПОДАРЪКЪТ НА СЕВЕРНИЯ ВЯТЪР

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Високо в планините в манастирските земи живеел селянин на име Джепоне. Всяка година той събирал оскъдна реколта. Северният вятър унищожавал всичко, което узрявало в градината и израствало на полето. Бедният Джепоне и неговото семейство постоянно гладували.

Един ден той решил: „Ще отида да намеря този вятър, който ни носи само глад“. Сбогувал се с жена си и с децата си и тръгнал да обикаля планините.

Стигнал до замъка, където живеел Северният вятър. Почукал на вратата:

— Кой чука? — попитала жената на вятъра.

— Аз съм, Джепоне. У вас ли си е мъжът ви?

— Отиде да подуха в буковата гора. Скоро ще се върне. Влезте и го почакайте.

Джепоне влязъл в замъка. След един час Северният вятър се върнал вкъщи.

— Добър ден, ветре, — казал Джепоне.

— Кой си ти и какво искаш?

— Аз съм Джепоне. Всяка година ти унищожаваш моята реколта и това ти добре го знаеш. Така заради теб гладува цялото ми семейство.

— И защо си дошъл при мен?

— Тъй като ти си ми причинил толкова беди, няма ли да изкупиш вината си и да ми сториш някое добро дело.

— Какво мога да направя за теб?

— Каквото поискаш. Ти си толкова силен и аз съм в твоите ръце.

На вятъра му станало жал за селянина и му казал:

— Вземи тази кутийка и когато огладнееш, отвори я и й заповядай каквото искаш. Твоето желание веднага ще бъде изпълнено. Но не трябва да я даваш на никого. Дадеш ли я — няма да получиш нищо повече.

Джепоне благодарил на Северния вятър и тръгнал към дома си. Вървял той и по средата на пътя, в гората, огладнял и ожаднял. Отворил кутийката и казал:

— Дай ми хляб, вино и ядене.

Докато чакал от кутийката излезли един добре изпечен хляб, шише с вино и месо от свински бут. Джепоне хубаво се нахранил,

изпил виното и отново тръгнал на път. Пред къщи излезли да го посрещнат жена му и децата му.

— Как мина? Какво стана? — попитали те.

— Добре, много добре — усмихнал се Джебоне и повел всички към къщи. — Седнете на масата.

Той извадил кутийката и казал:

— Хляб, вино и ядене за всички.

След обилния обяд Джебоне казал на жена си:

— Не казвай на игумена, че съм донесъл тази кутийка, защото ще поиска да ми я вземе.

— Кой, аз ли? Че защо трябва да му казвам? Опазил ме Господ!

Но ето че игуменът извикал жената на Джебоне при себе си.

— Е, какво, върна ли се мъжът ти? Да, много добре. Казваш, че всичко е минало много добре. И какъв подарък ти донесе?

От дума на дума игуменът разбрал за чудната кутийка и веднага изпратил да повикат Джебоне.

— О-о, Джебоне — ласкаво казал той, — научих, че имаш чудна кутийка. Покажи ми да я видя.

Джебоне искал да откаже, но какво да прави, като жена му вече била казала всичко. Нямало как и той показал кутийката и нейните чудеса на игумена.

— Джебоне — казал той с блеснали очи, — тази кутийка трябва да ми я дадеш.

— Но тогава всички ще умрем от глад. Нали знаете, свети отче, че тази година прибрах слаба реколта.

— Ако ти ми дадеш тази кутийка, ще ти дам колкото зърно искаш, колкото вино искаш, вземи всичко онова, което е, и колкото искаш.

Клетият Джебоне се съгласил и какво получил в замяна на това. Игуменът му дал няколко чувала с жито и ето че той отново заживял оскъдно, но този път по вина на жена си.

— Всичко това стана заради теб — крещял Джебоне. — Северният вятър ме предупреди да не казвам никому. Сега нямам очи да се явя пред него.

Но накрая той събрал смелост и отново се отправил към замъка на Северния вятър. Почукал и се показала жена му.

— Кой е?

— Джебоне.

Излязъл и вятърът.

— Какво искаш, Джебоне?

— Спомняш ли си кутийката, която ти ми подари. Взе ми я игуменът и не иска да ми я върне и сега аз отново живея в недоимък и глад.

— Аз ти казах да не я даваш на никого. Сега си върви, защото няма да ти дам нищо повече.

— Смили се! Само ти можеш да ме избавиш от това нещастие!

Северният вятър отново съжалил Джебоне и му дал една златна кутийка.

— Отваряй я, само когато изпитваш нетърпим глад, иначе тя няма да те слуша.

Джебоне взел кутийката, благодарил на вятъра и тръгнал на път.

Когато почувствал нетърпим глад, той отворил кутийката и казал:

— Нахрани ме!

От кутийката излязъл един здравеняк с тояга в ръка и започнал да налага Джебоне, че за малко не му натрошил костите. Джебоне едва успял да затвори кутийката и смазан от бой, бавно тръгнал към къщи. На жена си и децата си, които излезли да го посрещнат, казал:

— Всичко е наред. Този път получих по-хубава кутийка. — Всички седнали на масата и Джебоне отворил златната кутийка. От нея изскочили двама здравеняци с тояги в ръце и започнали да налагат домашните му. Жена му и синовете му молели за пощада, но здравеняците не спрели да налагат, докато Джебоне не затворил кутийката.

— А сега иди при игумена и му кажи, че съм донесъл кутийка по-хубава от първата.

Игуменът срещнал жената на Джебоне и пак започнал да я разпитва:

— Е, какво, върна ли се Джебоне? Навярно пак е донесъл подаръци?

— Да, господарю. Вятърът му подарил кутийка и то каква, още по-хубава от първата! Цялата е от злато и такива гощавки дава, че и насън не можеш да си ги представиш. Само че Джебоне не я дава на никого!

Игуменът веднага изпратил да извикат Джемоне.

— О, колко се радвам, Джемоне, че си се върнал с такъв прекрасен подарък! Покажи ми златната кутийка.

— За да ми я вземете ли?

— Аз да ти я взема? Няма такова нещо!

Джемоне извадил кутийката. Тя блестяла като пламък. Като видял златото, игуменът не могъл да сдържи алчността си:

— Джемоне, дай ми тази кутийка, а аз ще ти върна първата!

— Така може. Дайте ми първата кутийка и ще получите златната. Но не забравяйте, господарю, че тази кутийка се отваря само при нетърпим глад, иначе тя не се подчинява.

— Тъкмо навреме — отговорил игуменът. — Утре очаквам гости, самият епископ и моите съседи игумени. До обед ще ги държа гладни, но след това ще отворя кутийката и нека след това да ядат до насита!

На другия ден след сутрешната служба всички духовници започнали да обикалят около манастирската кухня.

— Навярно нашият домакин няма намерение да ни даде да ядем. Тук дори огънят не е запален, не се виждат никакви провизии.

Но някои от тях, които били подочули някои слухове, казвали:

— Потърпете, като дойде време за обяд, той отваря една вълшебна кутийка и от нея излиза всичко, каквото душата ти поиска.

И ето че игуменът поканил гостите си в трапезарията, където на масата имало само една златна кутийка. Всички я гледали с широко разтворени очи. Игуменът отворил кутийката и от нея излезли шестима здравеняци с тояги и започнали да налагат гостите. Ударите се сипели един след друг. Игуменът изтървал кутийката, а здравеняците продължавали да налагат наляво и надясно.

Притичал Джемоне, който се бил скрил наблизко, и затворил кутийката. Ако не бил той, здравеняците с тоягите щели да пребият от бой духовниците.

Казват, че след този обяд вечерта те не могли да си кажат молитвата.

А Джемоне си взел и двете кутийки, повече не ги давал на никого и живял като истински господар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.